

представлява предъ очи те му смѣртъ та въ златно то вѣже.

Обаче пакъ перстена отарвалъ го отъ това зло: и той часъ бысть невидимый, и като ся расходи по равны мѣста въ Индіи тѣ. Вынаги носилъ съ себе си злодоволствіе то, и не покойствіе то най послѣ застава въ градъ Калкута.

Обладаваше тамо една царица, толко красна и хубава, що миши себе си, чи е Асіанско то чудо. Алимекъ едвамъ я видѣ, и той часъ ужели го, и усѣти чи ся занали въ сердце то му весма живъ пламень за нейна та хубость. За то понскалъ бѣше той часъ да влѣзе въ царскій дворъ, и лесно получи го: зацо то великолѣпіе то съ кое то ся являваніе предъ царица та, хубость та та си, отъ коя то бѣше обдаренъ, радостно то и учтиво то си доварваніе краснорѣчіе то, живи те и разношаренны те си хорты, много то си извѣстія, кои то оиъ приказваше за разны те градове, въ кон то былъ, потегли Селимено то вниманіе, (така оная царица ся именуваше Сѣлима), що отсудила бѣше весма угодно и пріятно Алимеково то обхожденіе и содружество. Прочее ся покани да премине нѣколко време въ Калкута, кое то драговошно воспріялъ го. Сего ради ся преоготовиха за негова честь праздницы, ловства, и други увеселителны игры. И той отъ страна та си съ хубави те си облекла, драгоцѣнни те си камани и великолѣпно то си содружество, представляваше по выше богатство то си и учтивость та си,